

г-жа Елуенъ, приблидила, бѣше ся навела надъ шевтъ си. Дипломатическото дѣйствіе на горкѣтъ тѣзи момѣ, както видѣхмы не бѣ сполучило. И мѣчаше ся наистинѣ да стрѣля по нѣкога погледы заплашителны и прѣзрителны пѣкакъ къмъ тържествующійтъ Бевлана, но въ срѣдѣ бурнѣтъ онѣзь атмосферѣ, която бы докарала беспокойствіе на всякой неопытенъ, Бевланъ ся расхождаше, смѣеше ся и ся разговаряше съ най-голѣмо хладнокрвие. Туй равнодушіе дразнеше крайно г-жѣ Елуенъ, но въ сѣщото врѣме ѣхъ и смачковаше. Увѣренъ съмъ че ако да виждаше за възможно да загине наедно съсъ совиновника си, щѣше да ся отнесе къмъ него, и праведно, както и къмъ мене прѣднійтъ день; но явно че като бѣше ся вдала на ревнованіето и на гнѣвътъ си, ако да искажеше непризнателнѣтъ си дволичность, щѣше да загине сама, което и разбираше. И наистинѣ г. Бевланъ бѣше отъ онѣзи които отиватъ напредъ но ся и привардватъ и ся въздържатъ, за да нападнѣтъ неудържимо противъ съперника си. Наистинѣ, г-жа Елуенъ можеше да помни че ся повѣрвали по-напрѣшнытъ ѣ лѣжы и клеветы безъ друго свидѣтелство; но знаеше че лѣжа която пронизва или ранява сърдцето ся вѣрва повече отъ равнодушнѣ истиннѣ. И тѣй мълчеше като о-сѣщаше, както ми ся струва, че орѣжіето на навѣтътъ ся обраца по нѣкога и противъ оногось който го държи.